
HEDEFİMİZ SENDİKADIR YOLUMUZ EĞİT-DER'DEN GEÇİYOR...

12 Eylül gerici askeri darbesiyle birlikte TÖB-DER'in de üzerine gidilerek, on yıllar boyunca dışımızdan tırnağımızdan arttırdığımız paralarla edindiğimiz dernek lokallerimize el konulmasından sonra “öğretmenevleri” açıldı. Denildi ki “*öğretmen örgütlerine ne gerek var? İşte öğretmenevleri; lokalleri, lokanta ve otelleriyle öğretmenlerin hizmetinde...*”

Ama öğretmenlerimiz öğretnenevlerinin öğretmen örgütleri olmadığını anlamakta zorluk çekmediler...Üstelik, elinizde tuttuğunuz abece Dergisi'ni öğretmen örgütlenmesine giden yolun açılışını sağlayacak bir olanak olarak değerlendirdiler. Arkasından EĞİT-DER'i grevli, toplu sözleşmeli sendikaya ulaşmanın bir olanağı olarak selamladılar, ilgi ve dikkatlerini bu bağlamda, giderek artan bir hızla EĞİT-DER üzerinde yoğunlaştırdılar.

Bunun üzerine, bir enkaz yığını haline getirilen eğitimle, namerde muhtaç duruma sokulan öğretmenlerimizle ilgili olarak, tatlı dilli, güler yüzlü bir yönetim sergilenmeye başlandı. Bakan'ımız Sayın Güzel, öylesine güzel bir bakan görüntüsü ile arz-ı endam eyledi ki, neredeyse hemen herkes “*böyle bir Bakanımız varken öğretmen örgütü de ne oluyor?*” diyecek sanıldı.

Bunun yanı sıra öğretmenlerimiz için, radyo ve televizyonla, gazetelerle müjde paketleri sunulmaya başlandı. Öğretmen konut projeleri, öğretmen dinlenme tesisleri, huzurevleri, ödüller, öğretmen çocukları için okul kontenjanları... Daha neler neler...

Bu noktada, bir de bilime dönüp bakalım diyorum. Ne diyor bilim öğretmenler için?

“Eğitim emekçileri” diyor, onların da emekçiler arasında yer aldıklarını anımsatıyor. Emekçilerinse, ekonomik, toplumsal, siyasal örgütleriyle savaşımlı olmadıkça kapitalist sömürüyü geriletemeyeceklerini vurguluyor.

Acaba bilim hangi gerçeklerden kalkarak böyle bir sonuca ulaşıyor?

Bu sorunun yanıtını “demokrasi”nin tanımından yola çıkarak verebiliriz.

Bilindiği gibi demokrasi, “*azınlığın çoğunluk iradesine uymasını ama çoğunluk olma hakkını özgürce kullanmasını sağlayan, yurttaşlar arasında eşitlik ve özgürlük öngören bir devlet biçimidir*” ve demokrasi idealine, ilk kez ve yalnızca sosyalizmde en çok yaklaşılabilmiştir. Oysa kapitalizmde biz istemesek de tersine bir durum söz konusudur. Yani burada, nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçilerin, azınlığın iradesine uymaları öngörülür. Özgürlükler gerçekte tüm yurttaşlar için değil, bu azınlığı oluşturan egemen sınıf için vardır ve egemen sınıf, ekonomik, toplumsal, siyasal ayrıcalıklarından, kendi çıkarı gerektirmedikçe ya da mecbur bırakılmadıkça hiçbir ölçüde vazgeçemez.

Bunun içindir ki, burjuva demokrasilerinde emekçi sınıf ve katmanlar, burjuvazinin ayrıcalıklarından ya da demokrasisinden bir miktarını elde edebilmek için burjuvaziye karşı savaşım verirler. Özünde sınıf savaşımı olan ve demokrasi savaşımı olarak da bilinen bu savaşımın ilk aşamasında temel hedef, örgütlenme hak ve özgürlükleridir. Çünkü ne denli keskin ve kahramanca olursa olsun, dağılık ya da bireysel

savaşmlarla kapitalist sömürüyü azaltmanın ya da burjuvaziyi ayrıcalıklarından bir ölçüde vazgeçme zorunda bırakmanın olanağı yoktur.

Demokrasi savaşımının ikinci aşaması ise ekonomik, toplumsal, siyasal hak ve özgürlüklerin kazanılması ve genişletilmesi için, örgütlü savaşım sürecidir.

Burada sözü öğretmen örgütlenmesine getirebiliriz:

Günümüz Türkiye'sinde dernek düzeyinde bile örgütlenme özgürlüğü bulunmayan öğretmenlerimizin önündeki ilk temel hedef, örgütlenme hak ve özgürlüğünü kazanmaktır.

Öğretmenlerimizin, bunun yerine, asıl ekonomik, özlük hakları uğruna tek tek ya da örgütsüz olarak gruplar halinde savaşım vermelerinin de bir çıkış yolu olabileceği düşünülebilir. Örneğin eli kalem tutan öğretmenlerimizin, öğretmen maaşlarının, ek ders ücretinin artırılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi için gazete ve dergilerde makaleler, kitaplar yayımlamaları ya da bu konuda her öğretmenin bakanlığa dilekçe üstüne dilekçe göndermesi; Bakan'a, Başbakan'a, partilere, parlamentoya çıkararak dilekte bulunması yeterli görülebilir.

Başka bir çıkış yolu olarak da girişte örneklemeye çalıştığım gibi, yukarılardan iyi niyet meleği birinin, kendiliğinden öğretmenlerimizi düşünebileceği, onların yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirebileceği fikrine bel bağlanması salık verilebilir.

Öğretmenlerimizin örgütlü gücüne dayanmayan bu ve benzeri yöntemlerle kuşkusuz parça bölük sonuçlar alınabilir ve yönetimler kendiliğinden de bir şeyler yapabilir.

Ancak, özellikle 8 yıllık örgütsüzlük döneminde içinden geçip geldiğimiz dayanılmaz yaşam koşulları, böylesi yöntemlere bel bağlamanın ne denli aldatıcı olacağını herkese apaçık göstermeye yeterlidir.

Bir de bireysel olarak ve belki de en sert üslupla korkusuzca maaş, yan ödeme, ek ders ücreti isteyebileceğimizi, ama aynı cesaretle örneğin EĞİT-DER'e üyelik hakkımızın tanınmasını isteyemez duruma itilişimizi bir an için düşünelim.

Acaba nedendir?

EĞİT-DER grevli toplusözleşmeli öğretmen sendikasına giden yolun üzerinde bir uğraktır, sendika ise öğretmenlerimiz için bir tür "üretim aracı"dır da ondandır.

Onlar -ve öteki emekçiler-, yaşam ve çalışma koşullarına ilişkin kazanımlarını sürekli olarak bu araç sayesinde koruyabilecek ve üretebilecektir.

Bugün dernek kurma, dernek üyesi olma hakkına bile sahip bulunmayan yüz binlerce öğretmenimiz bu "üretim aracı"nı nasıl kazanabileceklerdir? Kanımca bu konuda EĞİT-DER tek bir dayanak noktasıdır. Tüzüğü'nün Amaç maddesine göre üyelerinin de mesleki sorunları olan eğitim sorunlarının çözümüne çalışmak durumunda bulunan EĞİT-DER'in, bu sorunların en sağlıklı biçimde grevli toplusözleşmeli öğretmen sendikasının katılımı ve katkılarıyla çözülebileceğine inandığı, bu nedenle böyle bir öğretmen sendikasını hedeflediği, bu yolda çalışmalar sürdürdüğü bilinmektedir. Üstelik yüz binlerce öğretmenimizin, EĞİT-DER'e asli değilse bile fahri üye olmaları olanaklıdır. Bu iki olanağın EĞİT-DER'de birleşmiş olması, grevli, toplusözleşmeli öğretmen sendikası hedefine ulaşılmasında EĞİT-DER'i bir çıkış yolu durumuna getirmiş bulunmaktadır.

Yapılacak şey, çalışan öğretmenlerimizin EĞİT-DER'e fahri üyelik girişimlerini daha da hızlandırmaları, burada hiç kimsenin reddemeyeceği ölçüde maddi bir güç oluşturarak EĞİT-DER'e asli üyelik yo-

lunu açmaları, sonradan, yine EĞİT-DER'in gücüyle, grevli, toplu sözleşmeli öğretmen sendikasına ulaşmalarıdır.

Çok daha kısa sürede yapılacak başka bir şey daha vardır. O da EĞİT-DER'in 4 Şubat 1989 günü Ankara'da yapılacak Genel Kuruluna yurdun dört bir köşesinden binlerce öğretmenin katılması, görkemli bir EĞİT-DER Kongresi'yle öğretmenlerimizin grevli, toplu sözleşmeli sendika özleminin dile getirilmesidir.

EĞİT-DER, kendisini destekleyen Türkiye öğretmenlerinden aldığı güçle, demokrasi yelpazesinde yer alan bütün öğretmenleri kucaklama azmiyle ve yine bu yelpazede bulunan herkesle diyaloga açıklığıyla bunu başaracaktır.

abece, Ocak 1989.